

לא ברור - אבל כנראה מאמר שמיק כתב על הבר מצווה שלו מתוך זכרון

זה זמן רב שחשבתני על הבר מצווה שליזה היה בעצם לפני 50 שנה. המשפחה שלי לא היתה דתיה אבל מאוד מסורתית. הלכתי ל"חדר" כמו שהיה מתואר בשיר "אופן פריפישוק ברנט הפיירלז?" ולמדנו לקרוא ה' א' ב' והקמץ בכדי לקרוא את התפילות לבד בבית. אחר כך הלכתי לחדר שהיה יותר כמו בית ספר, ושם למדנו רק בערב אחרי בית ספר רגיל וגם יום ראשון בבקר.

אני צריך לציין ששם היתה לי הזדמנות מצויינת ללמוד עברית ויהדות אבל הפסדתי, רציתי רק לברוח ולשחק ורק שנים מאוחר יותר הבנתי כמה טיפש הייתי. שהגעתי לגיל הבר מצווה העיקר היה ללמוד את מנגינת הפרשה של הבר מצווה ואחר כך היתה אפשרות לפרוש מהחדר.

היה לנו מורה מיוחד שלימד לנו את המנגינה. הוא היה גם שר במקהלה של הבית כנסת, קראנו לו בשם **Jimmy cockeye** מפני שהיתה לו פזילה בעין אחת ולא ידענו אם הוא מסתכל עליך או בילד בצד שני של החדר. ואם הוא תפס מישהו משחק תחת השולחן כמו שאתם עושים, הוא נתן זבנג גדול אל התוסיק אם מקל עשוי מנצרים עבים. היה לנו מורה אחד שאהב להרביץ עם הידיים על הפנים.

בקשר לבר מצווה - למדנו את כל התווים של הסקלה התנ"כי, ואחר כך היינו יכולים לשיר כל מנגינה מהתורה ותנ"ך. החלק של התורה (שלי היה אמור מויקרא) למדנו בעל פה כי זה קוראים ישר מהתורה שאין לו תנועות ואחרי זה היה צריך לשיר את כל ההפטרה מהתנ"ך.

שמחת הבר מצווה גרם להתרגשות גדולה לכל המשפחה. קודם קונים לילד חליפה עם מכנסים ארוכים ובמקרים רבים היה פעם ראשונה שלבש מכנסים ארוכים. קונים טלית חדשה וסידור (ספר תפילות) חדש.

אנחנו היינו קשורים לשנים רבות לבית כנסת קנטה שקראו בית המדרש קהל חסידים. הבן של המשפחה החשובה ביותר שם הוא שמנהל היכל שלמה בירושלים.

ובכן היום הגדול הגיע ולא הייתי עצבני אבל מלא גאווה כי הרגשתי מאוד מאוד חשוב, כי עליתי לתורה, אחרי ברית מילה היתה נחשבת כצעד גדול מאוד להכנס לקהל יהודי. מיום הזה אתה יודע או במת מרגיש שאתה אחראי לכל המעשים שלך לטוב ולרע ושוב, לא יכול להאשים את ההורים בגלל כל הדברים הרעים שעושים.

אמונה באלוהים היתה חזקה גם כן והאמינו שביום הדין הגדול אלוהים ישפוט גם אותנו ויכתב אותנו יחד עם הורינו בספר החיים - לטוב או לרע.

הייתי מלא גאווה שעליתי על הבמה ושרתי את חלקי בלי שגיאות. כל אחד עוקב אחרך בספר לבדוק אם עושים טעויות, ובסוף החזן והרב לוחצים את ידי וכל הנשים והילדים שישבו בקומה יותר גבוה זרקו צימוקים ושקדים וסוכריות עלי. דמעות של אושר ואחר כך הקהל שתו לחיים, אכל דג מלוח וכל המשפחה הזמנו לארוחת צהרים חגיגי. ביום ראשון בערב היתה מסיבה גדולה בבית הגדולה שלנו, ואז האורחים הביאו מתנות, אבל לא המתנות כמו שמקבלים היום. לא ולא...

קודם כל קבלתי סטים של ספרי תפילות רגילות, סטים של ראש השנה, סטים של יום כפור, שלוש הרגלים, ספר איך להיות יהודי טוב, ספר על מימונידיס, על הדת היהודית וכו' וכו'

אחר זה המתנה הפופולארי היתה עט נובע, זה עט עם צפורן, אחד מזהב, אחד מכסף, אחד מפלטינום, עפרון שדומה לעט, שמכניס את העופרת ושזה נשבר רק מסובבים את הכפתור ועוד קצת יוצא. לא היו טרנזיסטורים, טלוויזיה, משחקי טלוויזיה או דברים משוכללים של היום - ואף אחד חשב לתת שקי שינה או אוהל זה לא היה רציני מספיק.

כן קבלנו שעונים למיניהם וגם תיק מעור. במסיבה היה צריך לשאת נאום ולהודות את ההורים שתרמו את כל חייהם להביא אותי ליום גדול זה. להודות לרבינו שלמדו אותנו איך להיות יהודים טובים ולקרוא את התפילות ולהודות לחברי ולקרובים שקנו את כל המתנות.